

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **doc. Dr. Ing. E. S.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2011 č.j. MSK 205875/2010, ve věci účastenství v územním řízení,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 14.2.2011 č.j. MSK 205875/2010 **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2011 č.j. MSK 205875/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a Ing. B. S. proti usnesení Magistrátu města Ostravy ze dne 12.11.2010 č.j. SMO/261157/10/Správ./Kov, jímž bylo rozhodnuto, že nejsou účastníky územního

řízení o umístění stavby „AVION Shopping Park Ostrava – rozšíření SEVER – 2. etapa“ (dále jen stavba) a současně bylo zastaveno řízení jejich žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle ust. § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád).

V podané žalobě žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné, když podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen stavební zákon) jsou účastníky řízení také osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Žalobce tvrdí, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svém právu řádně hájit vlastnická práva k nemovitosti, kterou vlastní a která se nachází v blízkosti předmětné stavby. Žalobce je spoluvlastníkem bytové jednotky č. X v 8. podlaží domu na ulici M. X (dále jen bytová jednotka). V předmětném územním řízení byla projednávána stavba velké budovy (zastavěná plocha 11174 m²) s obchody, která má být postavena v blízkosti bytové jednotky žalobce. Vzdálenost mezi bytovou jednotkou a stavbou je menší než 100 m. Mezi bytovou jednotkou a stavbou nejsou zatím žádné překážky, které by vliv stavby na bytovou jednotku omezovaly. Okna bytové jednotky jsou obrácena směrem ke stavbě. Ve vzdálenosti přibližně 50 m od bytové jednotky je plánovaná příjezdová komunikace pro zákazníky projednávané stavby. Žalobce v žalobě předložil situační plán, v němž jsou bytová jednotka i stavba vyznačeny. Žalobce namítal možnost přímého dotčení svých vlastnických práv především s ohledem na velký rozsah stavby, a to zejména přímé dotčení hlukem, rozsáhlou a trvalou změnou okolí bytové jednotky. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) sp. zn. As 16/2008, podle kterého měl prvostupňový správní orgán nejprve řádně stanovit, jak v předmětném územním řízení bude interpretovat a aplikovat pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“ (v daném případě hlukem), když je nezbytné, aby správní orgán ve fázi zjišťování okruhu účastníků řízení provedl třeba i rozsáhlejší dokazování. V posuzované věci se tak však nestalo a žalovaný i správní orgán I. stupně pouze uvádějí, že námitky žalobce k výpočtu dotčení hlukem byly předány k vyjádření krajské hygienické stanici, která označila hlukovou studii za objektivní. Správní orgány obou stupňů s tímto konstatováním zacházejí, jako by již prokazovalo, že práva žalobce nejsou dotčena. Podle žalobce však toto konstatování není chybná interpretací pojmu „přímo dotčen na vlastnickém právu“. Žalobce dále namítl, že k naplnění možnosti přímého dotčení vlastnického práva ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona není nezbytně nutné překročení hygienických limitů. I v tomto směru poukázal na judikaturu NSS (rozsudek sp. zn. As 67/2008). Žalobce v této souvislosti namítl nepřijatelné zlehčení názoru žalobce o přímém dotčení jeho vlastnických práv v odst. 2 na str. 9 napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný rozhodně nevysvětluje bezdůvodnost. Podobně na str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaný poukazuje na absenci přímého dotčení práv žalobce, aniž by však vysvětlil, jak dospěl k názoru a na základě čeho přímé dotčení vlastnických práv posuzuje. Žalobce namítá absenci interpretace pojmu „přímo dotčen na vlastnickém právu“. Podle žalobce hodnoty zatížení hlukem, které jsou uvedeny pro výpočtový bod 2 v technické zprávě jsou dostatečným důvodem pro zahrnutí žalobce do okruhu účastníků územního řízení. Poukázal přitom na názor Veřejného ochránce lidských práv uveřejněný ve Sborníku stanovisek Veřejného ochránce lidských práv k hlukové zátěži z roku 2009, podle něhož by nejistoty ve výpočtu měly být využity ve prospěch občanů. Nejistotou ve výpočtu je v posuzovaném případě přinejmenším nejistota použité výpočetní metody. Podle žalobce prvostupňový správní orgán nepostupoval správně, jestliže údaje vydané stavebníkem a ukazující na dosažení limitních nebo těsně podlimitních hodnot použil k rozhodnutí o nezahrnutí jiných do okruhu účastníků

řízení, ačkoliv se jich takové hraniční hodnoty přímo dotýkají. Žalobce dále namítl, že ve výpočtu zatížení hlukem jsou nepřesnosti a chyby, které podrobně popsal v textu předanému správním orgánům obou stupňů. Nesprávná je argumentace správních orgánů obou stupňů, že žalobce byl účastníkem územního řízení 1. etapy výstavby AVION Shopping Parku Ostrava a žádné námítky v rámci tohoto řízení nepodal. Z toho tedy dovozují, že by neměl být již účastníkem 2. etapy. Žalobce se domnívá, že průběh a výsledky obou územních řízení nelze směřovat a argumentovat tím v odeprání účastenství žalobci v 2. etapě. Dále žalobce namítl nelogičnost a nepravdivost argumentace žalovaného, že mohl námítky k hodnotám hlukové zátěže podat už v územním řízení pro tzv. 1. etapu, neboť převažující zatížení je podle názoru správního orgánu I. stupně hlukem od dopravy. Žalobce však namítá, že největší zatížení hlukem je od tzv. stacionárních zdrojů, které je tvořeno hlukem od technického zařízení budovy v součtu s dopravou na tzv. neveřejných komunikacích. Právě proto považuje za logické podat námítky až v tzv. 2. etapě, neboť teprve realizací stavby projednávané ve 2. etapě a provozem jejích technických a hluk produkujících zařízení dojde ke stavu, který žalobce považuje za přímé dotčení svých vlastnických práv. Kromě zatížení hlukem žalobcem spatřuje možnost přímého dotčení svých práv ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona v mimořádně rozsáhlé a nevratné změně okolí bytové jednotky. Výhled na travnaté plochy a stromy bude nahrazen výhledem na střechu velké budovy s technickými zařízeními a na přilehlé parkoviště. Sníží se tak tržní hodnota bytové jednotky, kterou žalobce vlastní.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí je pouze výstavba budovy SO 401.20 (komfortní nákupní galerie pro maloobchodní nájemní jednotky a občerstvení), která navazuje na předchozí územní rozhodnutí č. 34/10 ze dne 3.3.2010, jež nabylo právní moci již dne 9.4.2010, a kterým byly umístěny přeložky inženýrských sítí a nové sítě, komunikace, zpevněné plochy a novostavba objektu SO 4501.1 přiléhající k severní straně objektu SO 13. Žalobce byl účastníkem tohoto územního řízení a nevyužil možnosti nahlížení do spisu, seznámit se s jeho obsahem a vznášet námítky. Nevyužil ani práva podat proti územnímu rozhodnutí odvolání. Z hlukové studie vztahující se ke stavbě obchodního centra, která je předmětem územního řízení, v němž se žalobce domáhal postavení účastníka vyplývá, že bodovými zdroji hluku na stavbě budou jednak VZT zařízení, která budou v budově zajišťovat výměnu vzduchu a provětrávání příslušných prostor a dále chladicí zařízení umístěná na střeše objektu. Rozpis vzduchotechnických jednotek je proveden v hlukové studii. K žalobcem zmiňovanému rozsudku NSS sp. zn. 1 As 16/2008 žalovaný uvedl, že sice je pravdou, že se tento zabýval výkladem neurčitěho právního pojmu „přímo dotčen na vlastnickém právu“, je však nutno vzít v úvahu, že současná právní úprava v § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona přisuzuje postavení účastníka pouze těm osobám, které mohou být přímo dotčeny na svých vlastnických právech, zatímco ust. § 34 předchozího stavebního zákona upravovalo účastenství nejen pro osoby, kterým svědčilo vlastnické právo k sousedním pozemkům a stavbám na nich, ale i osoby, kterým k těmto pozemkům a stavbám svědčilo pouze tzv. jiné právo. NSS v tomto rozsudku mj. uvádí, že správní orgán má jistou volnost v interpretaci neurčitěho pojmu, tedy i hodnocení jednotlivých skutečností při subsumpci skutkového stavu pod hypotézu právní normy. Chybný postup stavebního úřadu spatřoval NSS v tom, že se s námitkami stěžovatele ve vztahu k zvýšenému hluku vypořádal až v kasační stížnosti a nikoliv ve svém rozhodnutí. Zjištění správního orgánu tak neměla oporu ve spise. V posuzované věci však správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích podrobně vyhodnotily, proč se navržené řešení nedotýká vlastnických práv žalobce. Správní orgán při posuzování, zda může dojít k dotčení vlastnických práv žalobce, vycházel z hlukové

studie a jejího posouzení Krajskou hygienickou stanicí v Ostravě, z výsledků zjišťovacího řízení v rámci procesu posuzování vlivů stavby na životní prostředí a výsledků rozptylové studie. Rovněž namítané světelné znečištění bylo správním orgánem vyloučeno. K druhému z žalobcem zmiňovaných rozsudků NSS sp. zn. 5 As 67/2008 žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí v žalobcem označeném textu pouze vysvětlil, že postavení účastníka v územním řízení svědčí podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona pouze osobám, které splňují obě podmínky tohoto ustanovení. To znamená, že nejen, že budou vlastníky sousedních staveb nebo sousedních pozemků nebo staveb na nich, ale zároveň musí být projednáváním záměrem jejich vlastnické právo k těmto nemovitostem přímo dotčeno. Splnění pouze jedné z těchto podmínek nemůže žalobci postavení účastníka založit. Žalovaný vyjádřil názor, že tento rozsudek nelze aplikovat na řešený případ, neboť správnímu řízení, v němž se žalobce domáhá postavení účastníka, nepředcházelo jiné správní řízení s tímž předmětem řízení, v němž by mu bylo postavení účastníka přiznáno, ale i z důvodu, že možnost dotčení práv žalobce posuzoval podle mnoha dalších kritérií a nikoliv pouze podle vzdálenosti bytového domu, v němž se nachází bytová jednotka žalobce. Žalobcem zmiňovaný text odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 9 odst. 2 je citací části komentáře JUDr. J. V., Ph.D. k ust. § 28 správního řádu. V dalších žalobních tvrzeních žalobce v podstatě nezpochybňuje, že z hlukové studie v části, která se týká řízení o umístění stavby, nevyplývá překročení hlukových limitů, pouze o své výpočty opírá možné pochybení projektanta při zpracování dokumentace pro územní řízení a možné pochybení zpracovatele hlukové studie. Tyto námitky se nevztahují k řízení o určení, zda žalobce je nebo není účastníkem řízení o umístění stavby, ale jde o námitky, které se vztahují k vlastnímu předmětu řízení o umístění stavby, neboť je v nich napadána správnost podkladů předložených v územním řízení stavebníkem. Takovými námitkami se však správní orgány v řízení o tom, zda určitá osoba je nebo není účastníkem řízení nemohou zabývat a o nich rozhodovat. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že podáním ze dne 16.7.2010 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve věci územního řízení, a to zejména k hodnotám zatížení hlukem a jejich výpočtu. Podáním ze dne 25.7.2010 oznámil své účastenství v územním řízení, které odůvodnil vlastnictvím bytové jednotky v obytném domě nacházejícím se v bezprostřední blízkosti stavby. Žalobce uvedl, že dotčení svých práv stavbou shledává v existenci hluku, světelného smogu a emisí z dopravy způsobujících dotčení práv. Další podání učinil žalobce dne 9.8.2010 a v něm podal námitku proti způsobu provedení a interpretaci výsledků výpočtu zatížení hlukem pro uvedenou stavbu. Správní orgán I. stupně požádal o posouzení připomínek žalobce vztahujících se k hlukové studii Krajskou hygienickou stanicí v Ostravě, která přípisem

ze dne 22.9.2009 sdělila své stanovisko. Rozhodnutím ze dne 10.11.2010 č.j. SMO/261157/10/Správ./Kov správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce a jeho manželka nejsou účastníky územního řízení o umístění stavby. V odůvodnění uvedl, že pro přiznání účastenství ve smyslu ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona splňují sice žadatelé podmínku vlastnictví k bytové jednotce, ale nesplňují již podmínku druhou, a to přímé dotčení jejich vlastnických práv územním rozhodnutím. Při vymezování

účastníků územního řízení správní orgán vycházel také z toho, že se jedná již o 2. etapu umístění stavby, přičemž v rámci 1. etapy měli žadatelé postavení účastníků řízení, avšak v jeho průběhu neuplatnili žádné námitky a ani nepodali odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby. Nejbližší zástavba bytových domů, v nichž je umístěna i bytová jednotka žadatelů, je ve vzdálenosti cca 100 m od současně umísťované stavby. Stavba byla předmětem posuzování podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění a podmínky závěru zjišťovacího řízení byly zapracovány do podmínek územního rozhodnutí a budou zohledněny i v projektu ke stavebnímu řízení pro 1. etapu a rovněž v rámci 2. etapy stavby. Pro umísťovanou stavbu byla zpracována rozptylová studie, z níž vyplynulo, že z celkového pohledu imisní zátěže a vlivu výstavby lze konstatovat, že výstavba nebude pro imisní zátěž významná a že se stavbou související zvláštní intenzita dopravy a výstavba nových parkovišť nebude významným zdrojem zátěže a změny, které vyvolá, budou prakticky zanedbatelné. Dále byla pro stavbu zpracována hluková studie, která prokázala (za předpokladu dodržení podmínek stanovených v čl. 7 této studie) splnění požadavků nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. K hlukové studii vydala závazné kladné stanovisko také Krajská hygienická stanice v Ostravě. Ačkoliv žalobce neměl v daném územním řízení postavení účastníka řízení, kterému přísluší se vyjadřovat podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí, stavební úřad se jeho podáním ze dne 16.7.2010 zabýval a zaslal je spolu s hlukovou studií k posouzení Krajské hygienické stanici Moravskoslezského kraje, která se vyjádřila tak, že zpochybněnou hlukovou studii i nadále akceptuje jako maximálně možné objektivní hodnocení předpokládané hlučnosti provozu rozšířeného areálu AVION. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, (z nichž správní orgán opět zdůraznil vzdálenost bytové zástavby od umísťované stavby, výsledky rozptylové studie, výsledky hlukové studie, potvrzené krajskou hygienickou stanicí a výsledky zjišťovacího řízení) dospěl k závěru, že nedojde k přímému dotčení vlastnických práv vlastníků bytových jednotek. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

V oběma stranami zmiňovaném rozsudku NSS ze dne 30.4.2008 č.j. 1 As 16/2008-48 NSS vyslovil, že „neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejich možných dopadech na okolí. Přímým dotčením vlastníka nemovitostí na jeho vlastnickém či jiném právu může být i dotčení vlastníka zvýšenou hlukovou hladinou nebo jiným znečištěním způsobeným intenzitou dopravy v důsledku rozhodnutí o umístění velkoskladu, který bude zásobován denně přijíždějícími a odjíždějícími kamiony pohybujícími se tak v bezprostřední blízkosti jeho nemovitosti. Žalovaný ve svém vyjádření namítl, že tato judikatura se vztahuje k předchozí právní úpravě, tj. § 34 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen starý stavební zákon). V ust. § 34 odst. 1 starého stavebního zákona bylo účastenství v územním řízení upraveno tak, že účastníkem územního řízení o umístění stavby a o využití území je navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich včetně sousedních pozemků a staveb na nich mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Krajský soud v nové a staré právní úpravě v souvislosti s použitím neurčitého pojmu „přímé dotčení na právech“ neshledává žádný rozdíl. Má proto za to, že citovaný judikát je aplikovatelný také na současnou právní úpravu.

Je nepochybné, že ve správních řízeních vedených podle stavebního zákona účastník řízení, příp. žadatel o účastenství ve svých námitkách uvede jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj., co vytýká záměru, o němž se vede správní řízení (ust. § 89 odst. 3 nového stavebního zákona). Zákon přitom neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, která často také mohou být obsahově zcela shodná. Stavební úřad je však povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení prioritně z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby jako účastníka řízení. Teprve poté, je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námitky projednat a rozhodnout o nich z hlediska meritorního. Praktický postup pak musí mít svůj výraz především v interpretaci pojmu „přímé dotčení na vlastnickém právu“ a tak je tomu také v posuzované věci. Prioritním úkolem správního orgánu I. stupně bylo vyrovnat se s tvrzením žalobce, že je umísťovanou stavbou přímé dotčen na svém vlastnickém právu. Z prvostupňového rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí žalovaného je však zjevné, že dvojakou povahu argumentů žalobce v řízení nerozlišovali, když přistoupili především k vypořádání námitek po materiální stránce (posouzení důvodnosti námitek žalobce k hlukové studii krajskou hygienickou stanicí, shrnutí závěrů rozptylové studie a závěrů hlukové studie, vypořádání se s námitkami žalobce, které vznesl podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu). Teprve na základě těchto meritorních vyhodnocení dospěl správní orgán k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení žalobci. Úvaha správních orgánů však měla postupovat zcela opačně. Podmínkou účastenství v řízení není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Je opět nutno zdůraznit, že námitky se upínají zpravidla ke dvěma rozdílným otázkám, a to jednak k účastenství v řízení a jednak k věcným námitkám proti záměru. Pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námitky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka (srov. rozsudek NSS ze dne 17.12.2008 č.j. 1 As 80/2008-68, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1787/2009).

Krajský soud dospěl proto k závěru, že správní orgány obou stupňů se nevypořádaly ve svých rozhodnutích s interpretací pojmu „přímé dotčení na vlastnickém právu“, neboť nezkoumaly právě onu možnou potenci dotčení práva žalobce. Již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesprávně vymezena samotná druhá podmínka účastenství, když správní orgán ji formuluje jako „přímé dotčení jejich vlastnických práv v územním rozhodnutí“ (str. 2 odst. 6 rozhodnutí). Stejným způsobem se vyjádřil žalovaný na str. 8 odst. 4 napadeného rozhodnutí. Toto vymezení je v rozporu se shora citovanou judikaturou NSS, když zákonné vymezení upravené § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zde interpretací správních orgánů nepřiměřeně zúženo právě na ono „přímé dotčení“. Ve skutečnosti však touto druhou podmínkou účastenství „je možnost přímého dotčení“, tj. potence a nikoliv fakticita dotčení vlastnického práva. Závěry správních orgánů o neúčastenství žadatelů v územním řízení jsou postaveny na ryze materiálním vypořádání věcných námitek. Z nich je pak zobecněn závěr o neúčastenství. Neurčitý pojem „přímé dotčení na vlastnickém právu“ nebyl naplněn žádnou správní úvahou a žalobní námitky k tomu směřující proto shledal krajský soud důvodnými. V této souvislosti považuje za vhodné zmínit opět judikaturu NSS, a to rozsudek ze dne 22.3.2007 č.j. 7 As 78/2005-62, kde NSS uvedl, že „soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace

a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Úkolem soudu je tedy kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Soudu nepřísluší, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřipustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu.“

S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v primární otázce správní úvahy o potenciálním dotčení vlastnického práva žalobce považoval krajský soud za předčasné vyjadřovat se k dalším žalobním námitkám, které se týkají věcného posouzení.

Pro úplnost krajský soud podotýká, že nesdílí ani názor žalovaného, že na posuzovanou věc nelze aplikovat judikát NSS sp. zn. 5 As 67/2008. Naopak má za to, že označený judikát je příléhavý již tím, že obsahuje úvahu o kritériích pro vymezení okruhu účastníků řízení. Jistou paralelu s posuzovanou věcí lze podle názoru krajského soudu shledat také v tom, že v nyní projednávané věci sice nepředcházelo jiné správní řízení s týmž předmětem řízení, ale proběhla 1. etapa stavby, v níž měl žalobce postavení účastníka řízení. Správní orgány obou stupňů tuto skutečnost uvedly ve svých rozhodnutích s tím, že žalobce v tomto předchozím řízení fakticky nevyužil žádného zákonného práva s tímto procesním postavením spojeného. V souvislosti s uvedeným vyvstává do popředí absence vysvětlení rozdílu v okruhu účastníků 1. a 2. etapy stavby, ačkoliv právě v 2. etapě se umístění stavby včetně dopravní dostupnosti přiblížilo bytové jednotce žalobce mnohem více, takže se prostým logickým úsudkem nabízí i zvýšení potence dotčení jeho práv. Také v tomto ohledu se žalovaný bude muset s možným dotčením práv žalobce vypořádat.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. dubna 2013

:

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu